

Spiritusspørgsmaalet, der spiller en kolossal Rolle særlig for Øen St. Croix. Herhjemme fortælles der mange onde Ting om de indfødte, og de, der er fjendtligt stemte imod dem og ønsker at holde dem nede, taler altid om deres store Drukkenskab. Det er jo en sørgelig Kendsgerning, at der drikkes meget paa de vestindiske Øer af Rom og endnu daarligere Spiritus. Pastor Westergaard har i „Tiden“ givet nogle Oplysninger, hvorefter det gennemsnitlige Forbrug af Rom paa St. Croix i 1907—08 var 45,000 Galloner, det svarer til 225,000 Helflasker Rom, og da der paa St. Croix kun er 17,000 Mennesker, kan man snart regne ud, at det er et meget stort Forbrug pr. Individ. Hele dette Forhold er lovformeligt ordnet med Monopoler. Der er paa St. Croix Romboder, som er autoriserede, og hvor Rommen udskænkes og udsælges til de indfødte under Kontrol. Direktør Lawaetz, der har været paa de vestindiske Øer i mange Aar, har i Dag indleveret til Ædruelighedskommissionen en Beretning om sit Syn paa Forholdene og har været saa elskværdig at tilstille mig sit Indlæg. Jeg maa maaske citere nogle faa Linier, der handler om disse Romboder: „Romboderne, af hvilke der findes 4—5 i hver By, er sikkert i Stil med Opiumshulerne i Kina. Naar man forestiller sig en daarligt holdt Svinesti, træffer man i øvrigt det rette, hvad det ydre angaar“. Saaledes ser de autoriserede Romboder ud derovre, en saadan Bod ligner en daarligt holdt Svinesti. Og Hr. Lawaetz oplyser, at i de senere Aar har man hjulpet paa den daarlige Rom, der sælges til de indfødte, ved at blande den med tysk Roesprit eller Træsprit, tilsat med Tobaks-sauce, Peber o. lign. Jeg ser af „Demokraten“, at man endog har tilsat den med Vitriol i enkelte Tilfælde. At de indfødte, der forsynes med denne Spiritus, drikker til de ligger paa Jorden som rene Dyr, er ikke forunderligt.

Der er imidlertid det mærkelige ved dette, at denne frygtelige Landeplage har der aldrig været stor Interesse for at faa afskaffet paa Øerne. De danske Embedsmænd og de store Plantageejere holder paa Romboderne og vil ikke af med dem. Direktør Lawaetz omtaler, at da han var hos Viceguvernøren og talte om dette

Spørgsmaal, sagde Viceguvernøren: Ja, Drikfældigheden er jo frygtelig, men det er for sent at standse den, idet en Indskrænkning af Romboderne efter min Mening let kan fremkalde Oprør. Det er de danske Embedsmænds Syn paa disse Spørgsmaal, at hvis man ophæver Romboderne, vil der opstaa Oprør. I det hele er Frygten for Oprør noget, de danske Embedsmænd har i Baghaanden ved enhver Lejlighed, naar der skal foretages noget, som forekommer dem og de velhavende Folk derovre ubehageligt. Jeg tror, det er nødvendigt at gaa til en Reform af hele dette Forhold. Pastor Westergaard mener, at der i 1907 og 1908 paa St. Croix blev drukket Rom for 337,000 Frcs. aarlig og indført Spiritus for 150,000 Frcs., altsaa i alt for ca. ½ Mill. Frcs. Til Skolevæsenet paa St. Croix anvendes der omtrent 60,000 Frcs. og til Fattigvæsenet godt og vel 50,000 Frcs. Man ser, at der bruges 10 Gange saa meget til Spiritus. Det er en Økonomi, som jeg synes ikke kan fortsættes i Længden, uden at det ender med en Katastrofe. Hvorledes dette Spørgsmaal bedst lader sig ordne, skal jeg ikke ved denne Lejlighed udtale mig om. Jeg mener, at uden at man behøver at tage Stilling til Spørgsmaalet om Forbud herhjemme, kunde man vel nok hævde den Opfattelse, at man skulde forbyde Udsalg af Rom derovre, det vilde være meget forsvarligt og i Overensstemmelse med den Politik, som vi har drevet paa Grønland. Men selv om man ikke helt kunde komme bort fra Salg af Rom paa de vestindiske Øer, kunde man tænke sig den Ordning, at Romboderne gik ind under det offentlige, under Staten, og at der blev givet bestemt Tilladelse til kun at udlevere saa og saa stort et Kvantum Rom til hver Mand. Kan man i Berlin løse den Opgave at forsyne dens 2 Millioner Indbyggere med saa og saa meget Brød til hver, kunde man vel meget godt paa St. Croix, som ikke er større end Møen, faa hele Spiritusspørgsmaalet ud af Verden paa den Maade, at Drikkeriet ikke kunde trives i en saadan Udstrækning som i Øjeblikket.

Endelig vil jeg henstille til den højtærede Finansminister at tage Spørgsmaalet om Valgretten til Kolonialraadet under Overvejelse. Valgret til Kolonialraadet har enhver 25-aarig Mand, for saa vidt han har 1,500 Frcs. i aarlig Indtægt eller er Ejer af